

„Blahoslavení, kteří činí soud a spravedlnost v každém čase“¹¹ atd., a sám panovník předsedal v týdnu Kristova umučení,¹³⁶ potom v týdnu po velikonocích a v následující době osobně soudu v přední bráně královského dvora na Pražském hradě, vyslyšel a rozsuzoval pře poddaných, sirotků a vdov, a konaje soud a spravedlnost bez škody průtahů každému, kdo si stěžoval, zanechával tím svým dědicům a nástupcům, králům českým, veliký a pamětihodný příklad, aby i oni následovali v tom jeho příkladu a neodkazovali stále pře svých poddaných na jiné, ale spíše se snažili sami je vyslechnout a cestou práva rozhodnout. Vždyť často soudcové, pověření řízením při poddaných, neodvažují se takové pře rozhodnout nebo alespoň odkládají rozhodnutí z lásky, nenávisti nebo též ze strachu před mocnými, jichž se ty pře týkají. Je tedy prospěšné, aby panovník země ne skrže jiné, ale sám co možná nejčastěji vyslyšel a rozsuzoval pře poddaných po vzoru tohoto slavného císaře, bude-li chtít dosáhnout od všemohoucího Boha nyní i v budoucnosti odplaty za dobré skutky.

Téhož roku v neděli, kdy se zpívá Cantate,¹³⁷ jež byla 4. dne měsíce května, ctihodný otec v Kristu pan Jan, arcibiskup svatého Kostela pražského, legát apoštolské stolice, zasvětil a vysvětil kolegiální kostel svatého Jiljí ve Větším Městě pražském. Tento kostel začal stavět blahé paměti pan Jan IV., dvacátý sedmý biskup pražský. Jeho vysvěcení byl přítomen náš pan císař.

Téhož roku 10. dne měsíce května, což bylo v sobotu po neděli Cantate, z božského dopuštění pro hříchy lidí úplně shořelo město Slaný, zapáleno ohněm z domácnosti, když v něm bylo v den trhu shromážděno převeliké množství lidí. Zahynulo jich tam přes dva tisíce. Oheň se totiž náhle rozšířil, neboť vál silný vítr, a když celé město bylo na mnoha místech zapáleno, zaplnily vozy, které přijely s obilím na trh, náměstí, ulice a brány města tak, že jen málokdo mohl vyváznout. I zahynuli žalostnou smrtí jak lidé, tak dobytek. Také na mnoha jiných místech způsobil v té době oheň veliké škody, protože tehdy bylo úplně sucho a silný vítr a lidé byli jako bez rozumu a neopatrní.

Téhož roku a času upadl pan císař za pobytu na svém hradě Karlštejně, do velmi těžké nemoci, takže se lékaři zcela vzdávali naděje na jeho uzdravení. Když však paní císařovna, jeho manželka, viděla, že je již v hodině smrti a nepomáhá mu žádná lékařská pomoc, utekla se s věřícím srdcem o pomoc k blahoslavenému mučedníku Zikmundovi. Učinila slib, že půjde pěšky z Karlštejna do Prahy k hrobu svatého Zikmunda a obětuje tam pro zdraví svého pána osm misek ryzího zlata, jinak dvacet tři hřivny a pět lotů zlata v ceně 1 650 florénů, pro hlavu svatého Zikmunda. Jakmile byl slib splněn

a darováno zlato, aby byla vytvořena hlava svatého Zikmunda, nabyt císař z milosti boží a pro zásluhy svatého Zikmunda dřívějšího zdraví.

Téhož roku 8. dne měsíce června vysvětil ctihodný otec, pan Jan, arcibiskup svatého Kostela pražského, hlavní oltář v klášteře svatého Jiří na Hradě pražském k počtě svatého Jiří a svatě Ludmily mučednice. Dále potom 15. dne téhož měsíce vysvětil novou kapli ve velké věži na svém hradě v Roudnici k počtě blahoslavené Panny Marie a svatých patronů Pražského kostela: Víta, Václava, Vojtěcha a Zikmunda.

Téhož roku byl dokončen slavnostní obraz, který pan císař dal vytvořit v portiku Pražského kostela jako mozaiku podle řeckého způsobu. Čím častěji jej omývá dešť, tím se stává čistším a jasnějším.

Téhož roku 22. dne měsíce června ctihodný otec, pan Jan, arcibiskup mohučský,¹³⁸ jehož pan císař předtím povýšil k tomuto kostelu, složil panu císaři hold s korouhvemi uprostřed města Prahy. Tam jsme věru [spatřili] velikou milost boží k nám a k zemi české, neboť mohučský arcibiskup nedávno jako metropolita korunovával a pomazával české krále a v dřívějších dobách arcibiskupové mohučtí potvrzovali volby biskupů Pražského kostela, vysvěcovali je a také uváděli podle práva metropolitů v jeho držení. Nyní však z přízně milosti boží, na rozkaz pana papeže a pana císaře se po holdu, složeném v Praze, jak bylo řečeno, ctihodný otec v Kristu, pan Jan, arcibiskup svatého Kostela pražského, vypravil osobně do Mohuče a uvedl arcibiskupa tamního kostela v osobní držení práv duchovních i světských. Bohu díky!

Zde je také třeba pozorně si všimnout a zaznamenat jako pamětihodnou věc, že „milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.“¹³⁹ Tak totiž, že Pán Bůh bojuje i neviditelně za ty, již ho z celého svého srdce, z celé své duše a ze všech svých sil milují, když odstraňuje z jejich středu protivníky bez boje a krveprolití. Neboť ačkoli pan papež Urban V. byl od počátku svého povýšení velikým přítelem pana císaře, přece, protože pan císař nemohl nebo spíše kvůli nesmírnému krveprolití nechtěl zahubit Bernaba Milánského, proti němuž týž pan Urban [bojoval], pojal proti panu císaři, jakkoli byl v ostatních svých činech spravedlivý, dokonce i po smrti zázraky proslavený, asi dva roky před svou smrtí nemalý hněv. V té věci stáli na straně pana papeže polský král Kazimír a mohučský arcibiskup [Gerlach] Nassavský, a stali se úhlavními nepřáteli našeho pana císaře. Avšak Bůh, jenž neopouští ty, kteří v něho doufají, odvolal tohoto roku před vánoce z tohoto světa zmíněného pana papeže Urbana, muže jistě spravedlivého a svatého, polského krále Kazimíra i pana [Gerlacha] Nassavského, arcibiskupa mohučského, všechny tři v jediném čtvrtletí.¹³⁹ Na místo Gerlacha Nassavského, jak již bylo řečeno, povýšil pan císař k mohučskému kostelu svého příbuzného pana Jana, rodem z Lucemburska, o němž jsme se už zmínili. Ten byl předtím biskupem kostela štrasburského.

¹¹ Kniha žalmů 105,3.

²¹ Epištola sv. Pavla k Římanům 8,28.

³¹ Kniha žalmů 77,57.